

på et tilstrækkeligt niveau. Det drejer sig navnlig om sager om overfaldsvoldtægt og herunder særligt forsøg på overfaldsvoldtægt. Endvidere drejer det sig om sager, hvor voldtægten er begået af flere i forening, også det, der i offentligheden er blevet betegnet som massevoldtægter.

Jeg lægger stor vægt på at sikre, at straffen i alle voldtægtssager afspejler samfundets klare afstandtagen fra denne kriminalitet. Jeg har derfor aftalt med Rigsadvokaten, at han nu iværksætter en indkaldelsesordning, som indebærer, at han i det kommende års tid får forelagt alle fældende byretsdomme i voldtægtssager. Ordningen skal give Rigsadvokaten grundlag for at vurdere, om der er behov for at anke dommen med henblik på skærpelse af straffen.

Forslagsstillerne ønsker at hæve strafferammen for menneskesmugling fra 4 til 8 års fængsel. Dette begrundes bl.a. med, at retten i Korsør i begyndelsen af 2001, altså i indeværende år, har afsagt domme med straffe på henholdsvis 3 og 3½ års fængsel, og at den nuværende strafferamme slet ikke har taget højde for organiseret og grænseoverskridende kriminalitet.

Det er i og for sig tankevækkende, at en af Venstres medforslagsstillere til dette lovforslag den 5. januar, altså blot 5 dage før retten i Korsør afsagde ovennævnte domme, i spørgsmål nr. S 1018 bad mig redegøre for, »hvorfor strafængden på op til 4 års fængsel for menneskesmugling udnyttedes så dårligt, som tilfældet er.«

Hvis vi nu gik hen og hævdede strafferammen fra 4 til 8 års fængsel, kan man spørge: Vil jeg så om kort tid få endnu et spørgsmål fra Venstre, hvor jeg skal redegøre for, hvorfor strafferammen nu på 8 år udnyttes så dårligt? Det bliver ganske enkelt skruet uden ende.

Noget andet er, at vi som led i et kompromis om rammeafgørelsen vedrørende bekæmpelse af menneskesmugling muligvis vil skulle ændre straffeloven og hæve strafferammen i Danmark, hvilket jeg på Danmarks vegne indtil videre har haft en positiv indstilling til at indgå et kompromis om i EU. Men nu må vi se, hvordan den ender. Det er som sagt ikke lykkedes endnu at få et kompromis om det, der blev lagt op til i den forangne uges møde i Rådet for Retlige og indre anliggender, på en strafferamme på 6 år.

Som bekendt er Straffelovrådet i øjeblikket i gang med at foretage en samlet vurdering af strafferammerne i straffeloven, og rådet vil eventuelt på baggrund heraf komme med indstilling om lovændringer. Det arbejde er sat i gang som opfølgning på en vedtagelse her i Fol-

ketinget under en forespørgselsdebat om volds-kriminalitet.

Jeg synes, at vi både skylder Straffelovrådet og også os selv, da det er Folketinget, der har besluttet at igangsætte dette arbejde i Straffelovrådet, at vi ikke foretager vidtgående principielle ændringer af strafferammerne i straffeloven, før vi har haft et sagkyndigt beslutningsgrundlag i form af en betænkning fra Straffelovrådet.

Da jeg havde læst dette lovforslag, fik jeg som så ofte før den tanke, at Venstre og Det Konservative Folkeparti er af den opfattelse, at højere straf er den eneste løsning på enhver debat om kriminalitet. I regeringen tror vi imidlertid ikke, at kriminaliteten kan bekæmpes alene med skærpede straffebestemmelser. I lige så høj grad er der brug for kriminalpræventive sociale og behandlingsorienterede initiativer. Derfor har regeringen også sat massivt ind på disse områder. Det indgik i voldspakken fra 1997, og det er også et centralt element i regeringens udspil til bekæmpelse af ungdomskriminalitet fra oktober måned sidste år.

Regeringen kan med andre ord ikke støtte det fremsatte lovforslag.

Dorte Bennedsen (S):

Så sent som i denne folketingssamling har Folketinget ved flere lejligheder drøftet sanktioner for vold og voldtægt. Når dette lovforslag derfor efterfølgende fremsættes, er det, som jo også ministeren var inde på, nok mest at betragte som en politisk markering fra de to partier. Nu er det jo, det vil jeg gerne understrege, en hel legal sag at fremkomme med sådanne markeringer, men man kan jo ikke altid forvente, at andre partier vil deltage i det forløb.

Socialdemokratiet har ved mange tidligere lejligheder og senest to gange i denne samling gjort rede for vores holdninger i disse spørgsmål. Men vi skal alligevel i dag på ny understrege, at vi ser på vold og voldtægt med den største alvor og afsky. Derfor er der også ved flere lejligheder taget initiativ til en skærpelse af straffen.

Gennem årene har vi fået en stadig styrket fornemmelse af, at forslagsstillerne anser højere straf som den bedste og eneste løsning. Socialdemokratiet deler ikke den opfattelse. Vi vil ikke udelukke, at der på enkelte områder skal skærpes, og det skal jeg vende tilbage til, men generelt kan den forebyggende og resocialiserende værdi af fængselsstraf ligge på et meget lille sted. Dertil kommer, synes jeg nok, at det er en tanke værd, at vi bortset fra Grækenland er det